Kérjük, jelezze az adatok forrását, és a dokumentumok létét: van-e az adott személlyel kapcsolatban valamiféle dokumentum (valamint kép, fénykép, stb.) a birtokában. Kérjük, írja meg címét, elérhetőségét is, hogy az adatokat hitelesíteni, az esetleges dokumentumokat felkeresni (másoltatni) tudjuk. Kiket keresünk?
Magyarörmény származású, nevezetes személyeket, akik megbecsülést vívtak ki maguknak s akikről illik, vagy illenék tudnunk: a magyarörmény múlt, közelmúlt és jelen tudományos, politikai, közéleti, gazdasági, oktatási, hadi, egyházi, művészeti, irodalmi, kiemelkedő társadalmi tevékenységű alakjait. Kérésünket ismételjük több lapszámon át, hiszen tudjuk, hogy az adatolás nem könnyű munka. A beérkező anyagokat az EÖGYKE által erre a célra kijelölt bizottság fogja kezelni, amely eldönti, hogy végső soron ki az, aki bekerül a Magyarörmény ki kicsoda című kiadványba. Segítségüket előre is köszönjük!
Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület
Postacím: 1251 Budapest Pf., 70.
E-mail: magyar.ormeny@axelero.hu fax: 201-2401.

*****

A Fővárosi Örmény Klub 2003. február 20-án csütörtökön du. 17 órakor, Magyarok Háza (Bp., V. ker. Semmelweis utca 1-3.), I. emeleti Bartók teremben tartja következő összejövetelét.
Műsor: Egy örmény menedék - Libanon
Szabó László fotóművész vetítettképes előadása.
Rendezi: Budapest II. Kerületi Örmény Kisebbségi Önkormányzat.
Mindenkit szeretettel várunk

*****

Klubest - így, harmadszor

Harmadszor számolhatok be Olvasóinknak a Fővárosi Örmény Klub januári, vidám estjéről úgy, hogy egyúttal magam is az est egyik szervezője és szerzője voltam. Magától értetődik, hogy ez mindig gondot jelent, hiszen az ember, bármennyire is profi, vagy fölöslegesen szerénykedik (megpróbáltam 2001-ben, első alkalommal), vagy megkísérel tárgyilagos lenni s ez önmaga eredményeinek elismerését (is) jelenti. Persze, hogy ez utóbbitól is ódzkodom, hiszen nem akarok sem magányomban, sem mások előtt öntömjénezésbe csúszni.
Megkísérlem ezúttal is a tárgyilagos beszámolót, azaz beszélhetek arról, hogy mit tettem, mi volt a szándékom - de nem minősítem.
Talán ez a megoldás.
Tehát: igyekeztem felvillantani mélyről jövő, őszinte mániámat. Bevallom, ha a Kárpát medence térképére nézek, olyan tájat látok, ahol számos nép összevegyült, szomszédolt, átvett egymástól, és mindenikük zenéje egyként otthonosan hangzik. (Ebben a műsor összeállítása során csak technikai korlátok befolyásoltak; túl sok időbe került volna például szlovén népdal „beszerzése", nem volt idő megfelelő magyarzsidó ének betanulására, jó lett volna, ha egy erdélyi örmény saragán elhangozhat, stb. Úgy döntöttem, inkább kevesebbet markolunk, de azt méltó előadásban.)
Tehát: volt egy klubest január 16-án csütörtökön, mondhatni immár hagyományosan a vidámság és gúnyolódás jegyében. Közvetlenül a műsor befejezése után több jelenlévő azt mondta, reméli, hogy olvasni lehet majd az elhangzott anyagot az EÖGY füzetekben. A kedves felvetésre csak annyit tudtam válaszolni, hogy nem lehet olyan vastag lapszámot készíteni, amibe belefér az a két, nagyszerű énekhang, amit hallottunk.
Három nappal a klubest után valaki, aki élvezte a műsort, azt mondta, hogy az egész olyan békés, karácsonyi hangulatot árasztott.

Ismét néhány nappal később egy harmadik valaki (képviselőtársam, színházi szakember) négyszemközt megemlítette: elharapod a poénokat!
Ekkor lettem igazán boldog; ha én még az életben efféle műsort nemcsak kitalálni és megírni, de még előadni is akarok, akkor megint van gyakorolnivalóm, ráadásul szakember kritikája, tanácsa alapján. Mert higgyék el: igenis, ez is szakma. S amint egy rövid íráson az újságíró (a becsületes) százszor annyit dolgozik, mint amennyi erőfeszítéssel az olvasó elolvassa, ugyanígy egy vidám történet előadása (felolvasása) sokszorta több munkába kerül, mint a meghallgatása.
De érdemes: ha sok munka árán az embernek sikerül nyolcvan-száz másik emberben békét keltenie, akkor nagy dolgot ért el. S ha nekünk, akik előkészítették és lebonyolították a januári műsort, ez sikerült, akkor megkaptuk a legnagyobb jutalmat: békés örömet szereztünk.
De beszéljünk az est egyik legfontosabb eleméről: a közönségről, önökről, akik ott voltak. Hiszen, aki életében állt már közönség előtt, jól tudja, hogy az „ezerfejű Cézár"-ként emlegetett publikum milyen mértékben meghatározza egy előadás hangulatát. Lehet jó egy poén, mégsem „ül", mert a közönség érdektelen, szellemtelen, merev.
Nos, ezt - hála Istennek - a Fővárosi Örmény Klub közönségéről nem lehet elmondani. Főként, miután a közönség soraiban olyanok ültek, mint dr. Benedek Katalin, (aki - budavári képviselő lévén - jól kidolgozta magát az előkészítés során). Minden műsorszerkesztőnek, előadóművésznek, konferansziénak kívánhatom, hogy ilyen „előkacagója" legyen: röptében érti a poént és kacag, magával sodorva másokat is. Ráadásul terv, elhatározás nélkül teszi, tehát hiteles.
Aztán: ott ül több tucatnyi tájékozott, intelligens ember, aki tudja, hogyha egy „Kárpát körút" című összeállításban nem svábok, zsidók, románok, szlovákok... stb. simfelésével foglalkozom, hanem igyekszem szeretettel beszélni róluk, akkor nem hazaárulással foglalkozom, hanem ember- és szomszédszeretettel.
Ilyen közönség a legjobbat érdemli. És hála a zenészek hármasának, meg is kapta. Zábó Gyuláról már néhány alkalommal megtudhattuk, hogy szép, bársonyos bariton hangja van, erőteljes a zenei előadóképessége, ahogyan azt szakzsargonban mondják: „hord" a hangja. Azt, hogy mekkora figyelemmel és alázattal, stílusosan és odaadóan dolgozik Hosmann Erzsébet mint zongorakísérő, egy éve már ugyancsak tapasztalhattuk. És ezúttal újabb meglepetésben volt részünk: Langermann Mónika szopránja mondjuk ki - a legjobbak közül való. Nem sipákol és nem csipog, hanem erőteljes, testes, szép hangon szólaltatja meg a dalokat. Lehet, hogy tévedek, de szinte az az érzésem, hogy ő már-már mezzoszoprán. (Megróhatnak a zeneértők, dehát ízlés kérdése: személy szerint a mezzoszopránt nagyobbra tartom, mint a koloratúr üveghangot.)
Volt tehát három nagyszerű, összeszokott és gondosan dolgozó művész, akik a Kárpát medence népdalaival nagy, szép élményt biztosítottak. És - ne feledjük- volt egy színészünk is, ugyancsak Zábó Gyula személyében, aki immár másodszor különösképpen jó partneremként játszott a „Hacsek és Sajókian" jelenetben. Nélküle nem ültek volna a poénok, az ő játéka nélkül nem lett volna olyan átható az a megközelítési mód, az a szándék, amit beleírtam (legalább is beleképzeltem) a jelenetbe.
Mindezek előtt és mindezek után (azaz: a háttérben) pedig ott volt Gosztonyi Mária intéző-szervező tevékenysége, hiszen ő a Budavári Örmény Kisebbségi Önkormányzat elnöke, aki kellőképpen sokat sürgött-forgott az előkészítés és lebonyolítás során. Mert az pedig dr. Issekutz Saroltának, a Klub háziasszonyának remek ötlete, hogy a klubesteket szervezésileg is, pénzügyileg is vállalja fel egy-egy budapesti, kerületi önkormányzat - már amelyik hajlandó rá.
Az est megtartása után valaki - az EÖGYKE-körökön kívülről - jószándékkal megkérdezte: miként kötődik a három zenész az erdélyi örményekhez?

Most részletesebben válaszolok, önmagunk miatt. A három művész kötődése ugyanis rólunk, a békés kompromisszumot, az őszinte odafigyelést, a másik, az idegen iránti megbecsülést előnyben részesítő magyarörményekről szól.
A három művész sehogyan sem kötődik az erdélyi örményekhez. És mégis, mindenféle módon kötődik.
A kérdés ugyanis nem az, hogy örmény származású-e valamelyik fellépő zenész, hanem az, hogy miért vesz részt a műsorban, sok előkészülettel, odaadással? Hogy műsor után miért úgy búcsúznak tőlem: „szervezzetek több ilyen estét!" (Talán nem kell mondanom, hogy nem a pénz az oka; abból nem fognak sarokházat venni, amit nálunk fellépti díjként kaptak.)
Arról van szó, hogy a nemzetiségi kitekintést, azt a fajta körülnézést, amiért a műsor született, a magukénak érzik. Tudják, hogy mi mindannyian egyetlen igazán jót tehetünk: ha megkíséreljük a Kárpát medencében megismerni egymás kultúráját (ráadásul oly közeli kultúráját!), ha tudomásul vesszük, hogy ezen a tájékon bizony-bizony együtt élünk, akkor is, ha gyakran ökölcsapásokkal vagy ökölcsapásként ható szavakkal megpróbálnak minket szembeállítani egymással magyarok is, mások is... Ezt a fajta kitekintést, ezt a valódi panorámát ők hárman is magukénak vallják.
Hadd áruljak el egy műhelytitkot. Amikor megbeszéltük, hogy Mónika a műsor végefelé elénekli az „Őszi dal" című örmény népdalt, ott, abban a pillanatban „leblattolta" kottából a szép dallamot. És hozzátette:
- Rossz, énekelhetetlen a szöveg! Gyuszi, írj hozzá szebbet!
És Zábó a rossz prozódiájú szöveg helyett néhány nap alatt írt méltó, énekelhető szöveget, amit aztán az énekesnő ugyancsak néhány nap alatt betanult.
Fontosnak tartották. Fontosnak tartották a Kárpát medencét és azt a kis kiröppenést is az örményországi örmény dallal.
Aminthogy a nagyszámú közönség is fontosnak tartotta, hogy ott legyen... (Hozzáteszem: az állami és közhivatalnokoknak, a közéleti bajnokoknak és kisebbségi ügyekben jártas akárkiknek ajánlhatnám, hogy a jelenlegi forró kérdéseket, mint választási törvény, kisebbségi önkormányzatiság, nemzet sorsa, stb... csak tizedannyira érezzék át és vegyék komolyan, mint a Fővárosi Örmény Klub estjét három, egyáltalán nem örmény származású zenész.)

dcs

Dávid Csaba

Kárpát körút (2003 január 16.)

A műsor szövegét kissé rövidítettük, és természetesen kihagytuk az elhangzó zenei betétekre vonatkozó utalásokat, hogy ne fájdítsuk azok szívét, akik nem hallhatták - dcs

A humor latin szó, eredeti jelentése: nedv, nedvesség. Az éltető nedv.
Ősi meggyőződés, hogy akinek van humora, az valóban él; éltető nedv birtokosa. Ugyancsak ősi tapasztalat, hogy a humortalan ember - legyen bár gazdag, vagy szegény - egyszerűen elviselhetetlen. Tegyük hozzá: elsősorban önmaga számára elviselhetetlen.
No tehát, van-e humorunk, van-e kedvünk?
Igen ám - mondhatja bárki - de ha már „Kárpát-körút" a műsor címe, miféle jókedvünk lehet a Kárpát medence ügyében? Hiszen, ha kimondjuk azt, hogy Kárpát-medence, azonnal Trianon jut eszünkbe.
Most ne ismételgessük, hogy Trianon csúnya tragédia - hiszen tudjuk. Tudjuk, hogy egy fejlődésre termett, modern, soknemzetiségű, demokratikus állam csíráját - amilyenné a Kárpát-medence válhatott volna -, zúzta tönkre a trianoni izé...
Mert: tessék mondani egyetlen államot - úgynevezett utódállamot - amelynek használt ez a